

Sam Hayes
Onder de oppervlakte

Proloog

Het is hoogtij – een duizelingwekkende watermassa bijna honderd meter in de diepte. Ze grijpt de staalkabels beet en verliest bijna haar evenwicht als haar wijde rok tussen haar knikkende knieën vandaan wordt geblazen. Ze weet dat er nu elk moment agenten naar haar toe kunnen komen rennen die zullen proberen haar naar beneden te praten, zoals ze al met tientallen mensen voor haar hebben gedaan. Voor die tijd moet ze weg zijn, maar pas nadat ze haar hebben zien springen. De bestuurder van een langsrijdende auto toetert en zwaait alsof hij haar wil aanmoedigen.

Het duurt drie seconden om dood te gaan.

Ze kijkt omlaag naar het water. Haar mond is droog en haar keel gaat op slot als ze probeert te slikken. Ze denkt aan wat hij heeft gezegd: voeten eerst... tenen als een ballerina op spitzen... armen tegen het lichaam... een schuine hoek. Een lok haar raakt los uit haar paardenstaart en zwiept in haar gezicht.

‘Zoek de belletjes,’ fluistert ze. Haar laatste woorden.

Onder water is het inktzwart, had hij glimlachend gezegd. Volg de belletjes naar de oppervlakte. Dan zwem je voor je leven, besloot hij lachend, als je het tenminste echt doet. Maar dat waagt niemand, voegde hij eraan toe. Niet zonder een uitrusting.

Ze maakt haar rok wat lossier – het is niet echt een rok, het zijn stroken van een speciale stof. Eronder plakt haar wetsuit aan haar trillende lichaam. Ze schuift de neusklem over naar neusgaten, die wijd open zijn gesperd van angst, en verandert haar greep op de brug. De koude kabels snijden in haar handen als ze haar positie inneemt. De rivier is even ver weg als een andere planeet, een ander leven.

Ze kijkt naar het voetgangerspad op de brug. Op een meter of

vijftien bij haar vandaan staat een verstijfde vrouw, met een hand tegen haar mond gedrukt om een gil te smoren. Achter haar komt een te dikke brugwachter waggelend aangerend. Laaghangende onweerswolken pakken zich dreigend samen, en een paar zeemeewen laat zich meevoeren door de wind. Een witte bestelwagen gaat langzamer rijden en trekt dan weer op; een rood autootje komt hellemaal tot stilstand. Al die dingen ziet ze terwijl ze een klein stapje doet, de leegte in.

Het duurt drie seconden om dood te gaan, de rest van haar leven.

Langzaam, langzaam, ze heeft nog tijd om na te denken. Haar blote tenen zijn pijnlijk gestrekt en ze verstrengelt haar handen boven haar hoofd. De wind suist langs haar heen, een wind die zuivert, uitwist, geneest, redt. Haar gezicht vertrekt bij de gedachte aan wat komen gaat – niet het moment waarop ze het water raakt, maar wat er daarna zal gebeuren.

Haar zandkleurige rok bolt op en wappert, maar sluit zich dan anderhalve seconde voordat haar tenen het water raken als een strak windsel om haar heen. Ze probeert naar achteren te hellen, maar de weerstand is te groot. Centimeter voor centimeter gaat haar lichaam een andere wereld binnen. Haar voeten, haar enkels, haar knieën en dijen worden verzwolgen door het steenharde water. Haar lichaam, haar borst, haar schouders en nek verdwijnen in de stroom. Dan, als ze instinctief haar ogen dichtdoet, gaat ze kopje-onder. Alles is stil. Alles is zwart. Alles gaat in slow motion.

Pas na een hele tijd kan ze haar zware ledematen bewegen. Het verbaast haar dat ze nog aan haar lichaam vastzitten. Haar rok zit in de weg, en als ze eraan trekt, golft de stof als een bevrijde kwal mee met de stroom. Dan ziet ze alleen nog de wilde slierten van haar haren en een zilveren spoor dat in de duisternis omhoog borrelt.

Volg de belletjes, denkt ze versuft, maar ze weet niet wat boven en wat onder is.

Met haar handen als peddels werkt ze zich naar de oppervlakte. Haar borst brandt en ze kan haar benen bijna niet bewegen. Ze spant zich in tot het uiterste, snakt naar een sprankje licht, snakt naar een glimp van het hiernamaals.

Nina Kennedy schopte haar pumps uit en masseerde haar pijnlijke voeten. 'Haal eens een paar paracetamolletjes voor me, schat.' Ze deed haar ogen dicht.

'Alsjeblieft, mam.' Josie gaf haar de pillen en een glas water. 'Gaat het?'

Nina grijnsde ondanks de pijn. 'Kan niet beter.' Ze wreef over haar voorhoofd. Het was een lange dag geweest, een uithoudingsproef, maar ze had van elke minuut genoten. 'Mijn voeten doen pijn en mijn hoofd voelt alsof het in tweeën is gespleten, maar het was het allemaal waard.' Nina omhelsde haar dochter. 'De presentatie ging erin als koek.'

'Dus... je hebt het contract gekregen?' Josie knipperde herhaaldelijk met haar ogen, een tic waar ze al jaren last van had, en durfde nauwelijks adem te halen. Ze streek haar lange haar naar achteren, de omlijsting van een smal gezicht dat ergens tussen kind en vrouw was blijven steken.

'Nou, en of. Chameleon FX gaat de make-up en grime doen voor de volgende drie films van Charterhouse Productions.'

Josie zweeg terwijl ze het nieuws tot zich liet doordringen, bijtend op haar lip. 'In Pinewood?' Ze moest het zeker weten.

Nina knikte en slikte de pillen. 'We beginnen met *Grave*. Je mag met me mee naar de set zolang je nog schoolvakantie hebt.' Ze trok haar armen uit de mouwen van haar jasje en gooidde het over een stoel. Haar dochter was idolaat van toneel. Het was een gezonde hobby voor een tiener, een manier om haar angsten en gevoelens uit te drukken. Beter dan roken of drugs, vond Nina.

Josie zei geen woord. Ze zette grote ogen op en blies haar wangen bol, rende toen de kamer uit. Een paar seconden later hoorde Nina

haar opgewonden stem; ze belde haar vriendinnen om hun het nieuws te vertellen. Haar moeder ging beroemdheden schminken.

Nina ging naar de keuken om de boodschappen uit te pakken die ze onderweg naar huis had gehaald. Ze schonk zichzelf een glas wijn in en ging aan de keukentafel zitten, grijnzend van oor tot oor.

Mick wist nog van niets. Ze zou het hem vertellen zodra hij binnenkwam. Het was het grootste contract dat ze ooit had binnenge-sleept. Meestal deed ze theaterproducties, fotoshoots en reclames, soms televisiewerk. Een paar keer had ze speelfilms gedaan, maar alleen als assistente en dat was lang geleden. Nina droomde ervan om naam te maken in een business met moordende concurrentie. Het was een kans om haar talent te etaleren – ze kon personages maken van acteurs, fantasie werkelijkheid laten worden. Het draaide allemaal om metamorfoses, en daar was Nina steengoed in.

‘Het betekent dat ik waanzinnig vroeg op moet. Ik moet om zeven uur op de set zijn.’ Het was een uur later en Nina had het eten klaar. Ze had bonensalade gemaakt en lamsvlees met couscous. Mick had de deur van zijn atelier achter zich dichtgetrokken, naar huis gelokt omdat hij trek had. ‘We redden ons toch wel?’

‘Natuurlijk redden we ons,’ antwoordde Mick. Hij keek zijn vrouw strak aan, dolblij met haar nieuws. ‘Maak je over ons maar geen zorgen.’ Met een liefhebbende blik op zijn dochter schepte hij haar wat bonen op. ‘Wat vind jij ervan, poes? Denk je dat we het zullen overleven?’

Josie haalde haar schouders op en gebaarde dat haar vader haar niet nóg meer moest opscheppen. Ze had er een hekel aan als hij haar ‘poes’ noemde. En hij schepte haar altijd te veel op, alsof hij haar wilde vetmesten. Het kon Josie niet schelen op welke onmogelijke tijden haar moeder werkte, zolang zij maar naar de studio mocht komen. Ze had al actrice willen worden sinds de allereerste keer dat haar moeder haar op een zaterdag naar toneelles had gebracht, toen ze vijf was. Ze was nooit zo gelukkig als wanneer ze deed alsof ze iemand anders was.

‘Je hebt het dubbel en dwars verdiend,’ zei Mick, en zijn hand sloot zich stevig rond Nina’s pols. ‘Ik ben trots op je. Zo trots.’ Hij

boog zich naar voren en drukte een kus in haar hals. Alles liep zoals ze hadden gehoopt.

Later, toen Josie naar haar kamer was gegaan, zaten Nina en Mick buiten in de schemering. Tussen hen in stond een flakkerende kaars. Het was een warme avond en de lucht geurde naar jasmijn, met een vleugje zout en klei van de riviermond, die bij laagtij gedeeltelijk droogviel. Nina haalde diep adem, slaakte een zucht van pure tevredenheid en lachte zacht. ‘Het is ons gelukt.’ Ze verheugde zich erop om Laura de volgende ochtend te bellen, wetend hoe blij haar vriendin zou zijn.

‘Wat is ons gelukt?’ Mick was afwezig; hij werd al weken in beslag genomen door zijn werk. Hij stuurde naar een vliegtuig dat in de richting van de zee vloog, maar aan de grijns op zijn gezicht kon Nina zien dat hij precies wist wat ze bedoelde. Hij wilde het haar alleen horen zeggen.

‘Dit allemaal.’ Nina leunde achterover en keek naar hun huis, een gerieflijke, half vrijstaande villa uit de jaren dertig die ze helemaal hadden laten renoveren. Het was geen paleis, maar wel bijna. ‘We hebben ons eigen huis.’

‘Vergeet de hypotheek niet.’ Mick rolde met zijn ogen.

‘We hebben een beeldschone dochter.’

‘Helemaal waar.’ Mick was een liefhebbende vader, in tegenstelling tot de vaders van veel van Josies vriendinnen, die hun kinderen alleen tijdens het avondeten zagen, op een verjaarsfeestje of als er een standje uitgedeeld moest worden.

‘En ik heb een geweldige, adembenemend knappe en getalenteerde man,’ besloot Nina. Ze probeerde haar glimlach te verbergen, want ze wist wat er komen ging.

‘Wat dat betreft ben ik het roerend met je eens.’ Mick zette zijn wijnglas neer en stak zijn armen naar haar uit. ‘Kom eens hier.’

Nina wist dat protesteren zinloos was. Mick kon met haar doen wat hij wilde.

‘Bovendien moeten we jouw goede nieuws niet vergeten. Dat is net zo belangrijk als het mijne.’ Nina dronk haar glas leeg, ze ging staan en liet zich schrijlings op zijn schoot zakken. ‘Eindelijk zit het

ons allemaal mee. Ik ben zo gelukkig, Mick.' Ze keek in de peilloze diepten van zijn ogen. Ze was verliefder dan ooit, alsof ze diep vanbinnen een geheime reserve aan liefde had, speciaal voor hem.

'Het heeft mij meegezeten vanaf het moment dat ik jou leerde kennen.' Mick schoof zijn vingers in haar dikke haar en trok haar hoofd naar zich toe. Ze kusten elkaar. Hij verbrak de kus maar hield zijn lippen vlak bij de hare. 'Ik wil je iets laten zien.'

'O ja? Wat dan?' Nina maakte zich van hem los en ging staan. Opwinding golfde door haar heen. Dat was zo bijzonder van Mick, het levenslustige gevoel dat hij haar gaf. Sommige van haar vriendinnen hadden geklaagd dat hun huwelijk al na een paar jaar in het slop was geraakt. Ontrouw, verveling, botsende karakters en werkdruk waren funest voor het huwelijksgeluk. Maar niet bij het echtpaar Kennedy.

Nina voelde zich bijna schuldig als ze bekende dat haar man hartstochtelijk en spontaan was en dat hij haar nog steeds aanbad. Ze had het Laura een keer verteld, 's avonds bij een tweede fles wijn. Het was niet Nina's bedoeling om op te scheppen, maar ze kon het gewoon niet voor zich houden, zo sprankelend en spannend maakte Mick hun leven.

'Ik wilde het je pas laten zien als het af was, maar ik kan niet langer wachten,' zei hij ernstig.

'Je maakt me nieuwsgierig, Mr. Kennedy.'

Mick nam haar bij de hand en voerde haar mee naar zijn atelier aan het eind van de tuin. Hij had het houten huisje laten bouwen toen ze vijf jaar geleden het huis kochten. Het was zo ongeveer zijn tweede thuis geworden.

Halverwege het grasveld bleven ze staan en opeens werd alles donker. 'Hé, wat gebeurt er?' Nina rook nicotine toen hij zijn handen voor haar ogen legde. Even schrok ze, maar het volgende moment lachte ze al weer.

'Kom mee naar mijn donkere grot,' gromde hij speels. 'Ik heb stoute plannen.'

Nina giechelde terwijl ze geblinddoekt verder liep. Er brak een twijgje onder haar voet en ze rook de zoete geur van de theerozen

die ze onlangs had gepland toen ze langs het bloembed liepen. ‘Mick Kennedy, je bent door en door slecht, maar ik hou van je.’ Dit was het volmaakte einde van een bijzondere dag. Ze hoorde zijn ademhaling toen hij de sleutel uit zijn zak haalde en de deur openmaakte. Het atelier met zijn kostbare inhoud zat altijd op slot.

Eenmaal binnen rook Nina Micks aftershave en de verf die hij gebruikte. Zijn hand lag nog steeds voor haar ogen terwijl hij de deur weer dichttrok en het licht aandeed. Ze vond de spanning haast ondraaglijk. ‘Wat is het, Mick? Kom op, vertel het me.’

Hij haalde zijn hand weg en ze knipperde tegen het licht.

‘Nou, wat vind je ervan?’ Hij liep naar een groot doek en spreidde zijn handen.

De adem stakte in haar keel en haar hart begon te bonzen. Het duurde even voordat ze iets kon uitbrengen. ‘Het is fantastisch... schitterend!’ Ze kreeg tranen in haar ogen terwijl ze naar een levensgroot naakt van haarzelf keek. ‘Ik vind het echt heel erg mooi. Maar waarom heb je mij geschilderd?’

‘Dan kan ik naar je kijken als ik aan het werk ben. Ik wil je helemaal kunnen zien,’ zei hij glimlachend, blij dat ze enthousiast was. ‘Nu ik een deal heb met de Marley Gallery in Londen moet ik keihard werken om aan de vraag te kunnen voldoen,’ vervolgde hij met een zucht, die Nina aan de werkdruk toeschreef. ‘Nu kun je me tot in de kleine uurtjes gezelschap houden.’

‘Het is zo... levensecht,’ zei Nina blozend. Ze deed een paar stappen naar het doek toe en haar blik gleed over de contouren van de lichaamsdelen, over haar lange lokken, die naar verborgen plekjes van haar lichaam leken te wijzen. Het portret neigde naar het abstracte, zoals bijna al Micks werk, en toch had hij verrassend helder een lang vergeten kant van haar naar voren gehaald: een vrouw, een jonge vrouw, het kind in haar.

‘Had je niet genoeg verf om me kleren aan te trekken?’ Ze draaide zich naar Mick opzij en sloeg haar armen om zijn nek, denkend aan hun kus van daarnet.

‘Zo zie ik je. Vrij, mooi, naakt. Net zo kwetsbaar als toen je werd geboren.’

‘Je hebt me tenminste een sjaal gegeven.’ Nina wees op de lange reep paars met rode chifflon waarmee hij haar ene pols losjes aan de andere had gebonden. ‘Zo’n sjaal zou ik best willen hebben. Zeg, ben ik niet te mager?’ vroeg ze, opeens verlegen.

‘Ik heb je geschilderd zoals je bent,’ zei Mick, die doppen van verftubes schroefde. Hij kon slecht tegen kritiek.

‘Ik meen het. Ik ben wat ronder.’ Nina bestudeerde de lagen verf die haar lichaam vormden. Soms gebruikte Mick een paletmes, soms een marterpenseel met niet meer dan een paar haren.

‘Laat maar zien.’ Micks blauwzwarte ogen glinsterden.

Even dacht Nina dat hij boos was over haar commentaar. Toen trok ze haar wenkbrauwen op en maakte ze de bovenste knooppjes van haar blouse los. ‘Je zult me van top tot teen moeten bekijken om zeker te weten dat je het goed hebt gedaan.’

Mick grijnsde, pakte met zijn ene hand haar beide polsen beet en kleepte haar uit met de andere.

Niemand hoorde de geluiden die ze maakten, niemand voelde hun hartstocht voor elkaar toen ze voor het schilderij gingen liggen. Niemand wist hoe gelukkig ze waren.

Het was helemaal donker toen Nina nog wankel op haar benen terugliep door de tuin. In het voorbijgaan blies ze de kaars op het terras uit. Mick, die vaak ’s nachts werkte, bleef achter in het helder verlichte atelier.

In de badkamer bestudeerde Nina zichzelf in de spiegel en ze knikte langzaam. De gelijkenis was treffend. Liggend in bed staarde ze naar het plafond en met een glimlach op haar gezicht viel ze in slaap.

Ik kijk naar het enorme hek terwijl de motor stationair draait. Het smeedijzer is zwart geschilderd en rond de palen groeit gras. Aan een kant hangt een kastje met toetsen. De toegangscode is meege-stuurd met mijn aanstelling. Ik toets vier zevens en een zes in.

De hekken piepen en gaan in het midden uiteen. Ik trek op en rijd naar binnen. In mijn spiegeltje zie ik dat het hek zich achter me sluit. Ik probeer de zenuwen waar ik al een paar dagen last van heb weg te slikken.

Ik rijd over een met bomen omzoomde oprijlaan. De takken van de oude eiken strekken zich als armen naar elkaar uit en vormen een gevlekt baldakijn. Ik kijk strak voor me uit.

De oprijlaan komt uit op een voorplein. Een victoriaans heren-huis staat tussen de stallen en een lelijk modern bijgebouw. DEPEN-DANCE staat erop.

Ik parkeer mijn auto en loop met mijn koffer over het knerpende grind naar de hoofdingang. Eerder die dag heeft het geregend; de bloemen in de talloze bloembakken bij de ingang verspreiden een zoetige geur. Ik haal heel diep adem en ga naar binnen.

‘Hallo. Ik ben Frankie Gerrard,’ kondig ik zo opgewekt mogelijk aan. ‘Francesca,’ verduidelijk ik als de receptioniste me niet-begrij-pend aankijkt.

‘O ja, natuurlijk.’ Ze glimlacht naar me, komt achter haar bureau vandaan en legt een hand rond mijn elleboog. ‘Welkom op Roeclyffe. Kom, dan laat ik u uw kamer zien.’

‘Bedankt,’ zeg ik.

Ze vertelt me hoe ze heet, maar dat ben ik meteen weer vergeten.

‘Dat is de eetzaal,’ zegt ze onder het langslopen. ‘En dat daar is de bibliotheek. Ziet u alle bekers die onze meisjes hebben gewonnen?’

We zijn een heel sportieve school,' voegt ze er trots aan toe.

'Indrukwekkend,' zeg ik terwijl ik opzij kijk. De hakken van mijn schoenen tikken op de tegelvloer. Ik draag bijna nooit hoge hakken.

We lopen door een lange gang en gaan een paar trappen op naar de bovenste verdieping van het honderdvijftig jaar oude gebouw. Dan weer een kort, krakend trapje af en we zijn er.

'Dit is uw kamer.' De receptioniste maakt een deur open en we gaan naar binnen. Ze geeft me een oude sleutel met een rood lint eraan, en een kaartje met mijn naam erop. 'Voor het geval u de sleutel kwijtraakt,' legt ze uit. 'De badkamer is aan het eind van de gang. Laat het me maar weten als u iets nodig hebt.'

'Het is allemaal even mooi,' zeg ik glimlachend. Ik zet mijn koffertje neer en het valt op z'n kant alsof het zich al thuis voelt.

'U hebt alle tijd om uit te pakken. Om drie uur is er een personeelsbijeenkomst. Dan kunt u met de anderen kennismaken.' Ze kijkt me aan alsof ze me niet helemaal vertrouwt. 'U bent niet de enige nieuwkomer dit jaar. Er is een nieuwe gymleraar en een docent Frans uit Parijs.' Ze probeert me op mijn gemak te stellen.

'Bedankt. Tot straks dan maar.' Ik houd de deur voor haar open en glimlach geforceerd.

Ik doe de deur op slot als ze weg is en ga op het eenpersoonsbed zitten. Het is van ijzer en de matras zakt door. De sprei is verschooten. 'Daar ben ik dan,' zeg ik om te testen hoe mijn stem klinkt in deze onbekende kamer. Ik doe mijn ogen dicht en luister naar de stilte van mijn nieuwe leven.